

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **R. M.**, zastoupeného Mgr. Marcelou Horákovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Riegrova 12, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 10. 2007, č. j. 22 Ca 266/2006 - 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 5. 2006, č. j. KUOK/48077/2006-2/500 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“) ze dne 25. 1. 2006, č. j. OPS/2268/2005/Mo. Tímto rozhodnutím stavební úřad zastavil řízení o odstranění stavby postavené bez stavebního povolení, vedené podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ve věci zděné transformační stanice 6/0,4 kV stavebníka Severomoravská energetika, a. s.. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě žalobou, kterou se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k novému projednání a rozhodnutí. Rozsudkem ze dne 18. 10. 2007, č. j. 22 Ca 266/2006 - 15, byla žaloba zamítnuta.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku, po stručné rekapitulaci průběhu správního řízení, především odkázal na § 67 stavebního zákona, podle něhož stavební povolení pozbývá platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena do dvou let ode dne, kdy nabylo právní moci,

pokud stavební úřad v odůvodněných případech nestanovil pro zahájení stavby delší lhůtu. Při zkoumání, zda stavební povolení pozbylo platnosti, měl krajský soud za rozhodující dvě skutečnosti: jednak zjištění, kterým dnem nabylo právní moci stavební povolení, a jednak zjištění, kterým okamžikem se stavba považuje za zahájenou. Pokud stavebníkovi hrozí, že platnost jeho stavebního povolení „propadne“, může požádat o prodloužení jeho platnosti. Podmínkou takového kroku však je, aby rozhodnutí o prodloužení platnosti nabylo právní moci ještě před uplynutím lhůty platnosti stavebního povolení. V posuzované věci dospěl krajský soud k závěru, že ze spisu vedeného v letech 1979 až 1981 není zřejmé, kdy vydané stavební povolení ze dne 28. 3. 1979 nabylo právní moci. Není ani na jisto postavené, kdy byly zahájeny stavební práce na uvedené stavbě. Jediné, co vypovídá o tehdejší skutkovém stavu, je žádost stavebníka o prodloužení stavebního povolení ze dne 3. 6. 1981. Z jejího obsahu krajský soud dovodil, že stavba skutečně k tomuto datu zahájena nebyla, a to ani stavba trafostanice, ani stavba VN či NN, a proto opačné hodnocení tohoto důkazu správními orgány obou stupňů označil za nesprávné. Přesto však krajský soud v tomto pochybení nespatoval nezákonnost napadeného rozhodnutí, ani rozhodnutí jemu předcházejícího, neboť v závěru, že nebylo prokázáno pozbytí platnosti stavebního povolení, a proto zde není důvod k vedení řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, jsou obě rozhodnutí správná. Za situace, kdy lze mít za to, že stavba skutečně nebyla ke dni podání žádosti o prodloužení stavebního povolení zahájena, je rozhodující, zda žádost byla podána ve lhůtě dvou let od právní moci stavebního povolení. V souladu s § 52 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) může právní moc rozhodnutí nastat pouze tehdy, je-li řádně oznámeno účastníkům řízení a současně proti takovému rozhodnutí nesmí být přípustný řádný opravný prostředek. Z uvedeného krajský soud dovozuje, že okamžik nabytí právní moci správního rozhodnutí nelze stanovit pouhým přičtením lhůty pro odvolání k datu vydání rozhodnutí, ale je nutné znát okamžik doručení tohoto rozhodnutí poslednímu z účastníků řízení. Ve správním spisu z let 1979 až 1981 se však nedochovaly listinné důkazy, z nichž by bylo zřejmé, kdy bylo rozhodnutí účastníkům řízení doručeno a kopie rozhodnutí založená ve správním spisu není doložkou právní moci opatřena. Nelze proto datum nabytí právní moci stavebního povolení určit, a tedy ani učinit závěr, o němž žalobce opírá svou žalobní námitku, že žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení byla podána po uplynutí dvouleté zákonné lhůty, jejímž uplynutím stavební povolení zaniklo; žalobce sám důkaz podporující jeho tvrzení nepředložil. Podle krajského soudu je v takovém případě nutno vycházet z presumpce správnosti dalšího postupu tehdejšího stavebního úřadu, který měl povinnost posoudit včasnost podané žádosti z hlediska ustanovení § 67 stavebního zákona. Jestliže tak učinil, je nutno předpokládat, že žádost byla podána ve lhůtě dvou let od právní moci stavebního povolení. Argumentace žalobce tím, že stavba nebyla nikdy zkolaudovaná, je pro posouzení otázky včasnosti zahájení stavby, respektive prodloužení platnosti stavebního povolení ve lhůtě dvou let od jeho vydání, právně irelevantní.

Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující se na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především uvedl, že závěry krajského soudu týkající se absence doložky právní moci, je rovněž možné vykládat tím způsobem, že stavební povolení dosud právní moci vůbec nenabylo, a tudíž realizace stavby byla provedena bez stavebního povolení. Za této situace měl žalovaný pokračovat v řízení o odstranění stavby. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nevyplývá, z čeho soud dovozoval, že stavební povolení právní moci nabylo, a tedy dle názoru stěžovatele je argumentace ustanovením § 67 stavebního zákona nepřipadná. Závěru, že stavební povolení ještě nenabylo právní moci, by nasvědčovala i neexistence kolaudačního řízení. Stěžovatel však na druhé straně akcentuje i to, že přístup stavebního úřadu nelze označit za standardní, pokud se nepostaral o to, aby na příslušném dokladu byla chybějící doložka právní

moci opatřena, a tím byl odstraněn závažný nedostatek v jeho činnosti. Stěžovateli je známo, že praxe stavebního úřadu je taková, že zpáteční listky dokládající doručení příslušného rozhodnutí byly archivovány odděleně. V právní věci, v níž byla stěžejní odpověď na otázku, zda stavební povolení nabylo právní moci, měly být tyto zpáteční listky dohledány, a tím najisto postaveno, zda skutečně stavební povolení nabylo právní moci, či nikoliv. Rovněž tento neodstraněný nedostatek řízení stěžovatel žalovanému vytýká a v nevyznačení doložky právní moci na stavebním povolení vnímá jako nečinnost stavebního úřadu. Z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že stavba trafostanice byla povolena rozhodnutím Městského národního výboru v Olomouci dne 28. 3. 1979, č. j. ÚPA 1014/79/No (dále jen „původní stavební povolení“). Stavebník (tehdejší SME, n. p., nyní společnost Severomoravská energetika, a. s.) požádal dne 3. 6. 1981 o prodloužení lhůty pro dokončení stavby. Stavební úřad vydal dne 11. 6. 1981 rozhodnutí č. j. ÚPA 2899/81/No/Fial o povolení změny stavby před jejím dokončením. Stavební úřad musel před jeho vydáním posoudit platnost původního stavebního povolení, a protože rozhodnutí bylo vydáno, je zřejmé, že původní stavební povolení nepozbylo platnosti a stavbu nelze považovat za stavbu provedenou bez stavebního povolení. Je přitom nutné vycházet z presumpce správnosti postupu stavebního úřadu. To byl důvod zastavení předmětného správního řízení. Pro tento závěr není rozhodné, zda byla stavba kolaudována či nikoli. Rozsudek krajského soudu tak žalovaný považuje za zákonný a správný, a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Nejprve Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost námitky nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Tohoto pochybení se krajský soud měl dopustit v zodpovězení otázky, zda stavební povolení nabylo právní moci, či nikoliv. Stěžovatel poukazuje na absentující doložku právní moci, a to jak u stavebního povolení, tak u rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením, což má svědčit pro závěr, že stavební povolení nikdy právní moci nenabylo, a tudíž stavba byla realizována v rozporu se stavebním zákonem a tím spíše mělo být pokračováno v řízení o odstranění stavby [§ 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona].

Krajský soud především nejprve účastníkům soudního řízení v obecné rovině vysvětluje, že právní moci nemůže nabýt rozhodnutí, které nebylo oznámeno některému ze známých účastníků řízení, avšak v další části svého rozsudku nečiní závěry a už vůbec nepředestírá konkrétní důkazy o tom, že v projednávaném případě stavební povolení skutečně všem známým účastníkům řízení doručeno nebylo. Krajský soud naopak poukazuje na důkazní nouzi, neboť se, jak uvádí, ve správním spise z let 1979 až 1981 nedochovaly listinné důkazy, z nichž by bylo zřejmé, kdy bylo rozhodnutí účastníkům řízení doručeno. Současně konstatuje, že datum nabytí právní moci stavebního povolení nelze určit ani z doložky právní moci, neboť tato není na stavebním povolení vyznačena. Krajský soud tedy ve svém rozsudku neříká, že stavební povolení mimo veškerou pochybnost právní moc nabylo. Pouze uvádí, že s ohledem na obsah správního spisu nelze učinit závěr, o nějž stěžovatel opřel jednu z žalobních námitek, a sice že žádost o prodloužení stavebního povolení byla podána po uplynutí dvouleté lhůty od právní moci stavebního povolení, tj. až po zániku stavebního povolení (viz § 67 stavebního zákona).

Zdůraznil přitom, že stěžovatel sám nepředložil žádný důkaz, který by tyto závěry jakkoli zpochybnil. Z rozsudku je přitom zřejmé, na základě čeho krajský soud usoudil, že stavební povolení právní moci vůbec nabylo. Jak vyplývá ze závěru odůvodnění napadeného rozsudku, za důkazní nouze bylo třeba vycházet z presumpce správnosti dalšího postupu stavebního úřadu, který měl povinnost posoudit včasnost podané žádosti o prodloužení stavebního povolení právě z hlediska splnění všech podmínek, a tedy mj. i těch, které jsou obsaženy v ustanovení § 67 stavebního zákona. To žalovaný učinil a krajský soud jeho závěry potvrdil jako správné. Stejně na postup žalovaného nahlíží i Nejvyšší správní soud, který sice připouští, že nabytí právní moci stavebního povolení je zpochybnitelné, nicméně za situace, kdy není k dispozici jednoznačný důkaz opaku, nezbyvá, než přihlídnout k nepřímým indiciím, mezi něž krajský soud správně zařadil další postup tehdejšího stavebního úřadu. Nejvyšší správní soud tak, stejně jako krajský soud, logicky vychází z předpokladu, že by tehdejší stavební úřad změnu stavby před jejím dokončením (§ 68 odst. 1 stavebního zákona) nepovolil v případě, kdy by žádost byla podána stavebníkem v době, kdy stavební povolení dosud nenabylo právní moci, nebo naopak již pozbylo platnosti. Sluší na tomto místě upozornit, že se žalovaný i krajský soud dostatečně nevypořádali s věcným obsahem již zmiňovaného rozhodnutí o povolení změny stavby před dokončením (rozhodnutí ze dne 11. 6. 1981). Jakkoli je toto rozhodnutí formálně vydáno v procesním režimu § 68 stavebního zákona, fakticky jím bylo reagováno právě na žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení a povolená změna se týkala toliko termínu určeného pro dokončení stavby (jedné z podmínek vydaného stavebního povolení). Přestože se tento postup nezdá být z procesního hlediska jako zcela odpovídající úpravě vyplývající z § 66 an. stavebního zákona (dikce zákona svědčí spíše pro závěr, že o žádosti o prodloužení doby platnosti stavebního povolení by mělo být rozhodováno v samostatném řízení *sui generis*), judikatura tento postup akceptuje (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 4. 2006, č. j. 15 Ca 220/2004 - 45, publikovaný pod č. 1156/2007 Sb. NSS). I když tato nezohledněná skutečnost nemá pro věc zásadní význam, svědčí ještě intenzivněji pro závěr, který v otázce (ne)nabytí právní moci stavebního povolení zaujal krajský soud, neboť je zřejmé, že vazba tohoto rozhodnutí na posouzení existence pravomocného stavebního povolení je imanentní.

Pokud jde dále o otázku absence doložky právní moci na originálu (či jiném stejnopisu) stavebního povolení, zde Nejvyšší správní soud poznamenává, že vyznačení právní moci je úkonem toliko evidenčního charakteru, jehož opomenutí nemá vliv na skutečný okamžik nabytí právní moci rozhodnutí. Ten totiž nastává bez ohledu na fyzické vyznačení doložky právní moci na písemném vyhotovení rozhodnutí, a to buď uplynutím zákonem stanovené doby, v níž lze rozhodnutí napadnout odvoláním nebo rozkladem (§ 52 správního řádu) a která běží od okamžiku prokazatelného oznámení rozhodnutí účastníku řízení, anebo okamžikem oznámení rozhodnutí (tj. doručením do vlastních rukou účastníka řízení, ústním vyhlášením, eventuelně podle nové právní úpravy správního řízení i veřejnou vyhláškou). Z dříve vydaných rozhodnutí zdejšího soudu nadto vyplývá, že datum vyznačené v doložce právní moci není naprosto nezpochybnitelné [např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Afs 10/2005 - 86 (dostupný z <http://www.nssoud.cz>): „není rozhodné, že správní orgán vyznačil doložku právní moci dle doručení stěžovateli, neboť soud není v přezkumném řízení vázán úmto právním názorem správního orgánu.“].

Prisvědčit nelze ani námitce, dle které nevyznačení doložky právní moci na stavebním povolení představuje nečinnost stavebního úřadu, která by mohla být zohledněna v rámci soudní ochrany poskytované ve správním soudnictví. Jak vyplývá z § 79 odst. 1 s. ř. s., ochrana před nečinnostmi správního orgánu spočívá v tom, že soud správnímu orgánu uloží (při splnění zákonných podmínek) povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Že vyznačení doložky právní moci na rozhodnutí samo vydáním meritorního rozhodnutím není, nepovažuje

zdejší soud za nutné blíže objasňovat, neboť tento závěr plyne již ze samotného pojmosloví; pojem osvědčení sice soudní řád správní nedefinuje, podle teorie se jím však úředně osvědčují (potvrzují) skutečnosti v něm uvedené, tedy skutečnosti úředně zřejmé, a to buď skutkové, nebo právní. Lze tak uzavřít, že v případě nevyznačení doložky právní moci na rozhodnutí založeném ve správním spisu, nelze pojmově hovořit o nečinnosti žalovaného (ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.), neboť doložka právní moci správním aktem není a ani být nemůže už proto, že je na správním aktu pouze vyznačována. Shodně se k povaze doložky právní moci, coby pouhého úředního postupu, jímž se osvědčuje, že vydané rozhodnutí nabylo právní moci (a kdy se tak stalo), vyjádřil i Ústavní soud. Ve svém stanovisku dne 20. 10. 1998, Pl. ÚS - Sb. 8/98 (in www.judikatura.cz) konstatoval, že tato doložka není nevyvratitelná za situace, kdy byla vyznačena nesprávně; stejně tak není vyloučeno z prokázaného nabytí právní takového rozhodnutí vycházet, aniž je doložka formálně vyznačena. moci toho Nejvyšší správní soud však nemá za vyloučené, aby tento případný nesprávný úřední postup nemohl založit odpovědnost za škodu nesprávným úředním postupem vzniklou, jak již ostatně konstatoval v obdobném případě, kdy doložka právní moci byla vyznačena na rozhodnutí, které právní moci nenabylo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 8 Ans 5/2005 - 63, dostupný z <http://www.nssoud.cz>). Obdobně Nejvyšší správní soud nahlíží i na skutečnost, že žalovaný doklady prokazující datum doručení původního stavebního povolení nedohledal či ztratil – také v tomto případě by přicházela v úvahu pouze náhrada v důsledku ztráty vzniklé škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Bez ohledu na výše uvedené je pak nutno upozornit, že by případné zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení žalovanému k novému rozhodnutí tak, jak stěžovatel požadoval, postrádalo i praktického smyslu, a nelze dokonce ani vyloučit, že by na takový rozsudek bylo možné nahlížet jako na rozhodnutí, jímž soud žalovaného zavázal nerealizovatelným právním názorem. Vychází-li tudíž Nejvyšší správní soud z pravdivosti předpokladu, že ke ztrátě dokladů o doručení stavebního povolení skutečně došlo (tj. že nešlo o simulovanou ztrátu, přestože k takovému závěru žádné z tvrzení nesměřovalo) a že se zároveň žalovanému tyto doklady nepodařilo ani posléze dohledat, pak nelze předpokládat, že by po vrácení věci k novému rozhodnutí tyto doklady mohly být nalezeny. Žalovaný by se tudíž opět potýkal s důkazní nouzí, pro níž by bylo možné, s odkazem na výše uvedené, vydat rozhodnutí pouze v té podobě, v jaké již jednou vydáno bylo.

Vzhledem k tomu, že se Nejvyšší správní soud (až na nepodstatné výjimky, o nichž v odůvodnění tohoto rozsudku pojednává) ztotožňuje se závěry vyslovenými žalovaným v napadeném rozhodnutí a potvrzenými krajským soudem, uzavírá, že důvody a argumentace, o které stěžovatel kasační stížností opřel, neobstojí. Jelikož zjištěný skutkový stav věci byl zjištěn v rámci reálných možností a svědčí spíše pro závěr, že stavba byla prováděna na základě existujícího stavebního povolení, nebyly dány podmínky pro to, aby žalovaný pokračoval v řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Podmínkou tohoto řízení totiž *expressis verbis* je, aby realizace stavby proběhla bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním; pravomocné stavební povolení však v daném případě při samotné realizaci stavby spíše existovalo, resp. díky žádosti o prodloužení jeho platnosti (u níž se nepodařilo bez pochybností prokázat, že byla podána opožděně) nepozbylo platnosti, a to i tehdy, kdy existovaly pochybnosti o tom, že stavba byla ve dvouleté lhůtě od právní moci stavebního povolení zahájena. V této souvislosti Nejvyšší správní soud dodává, nad rámec stížních námitek, že právní názor vyslovený krajským soudem, podle něhož musí být o žádosti o prodloužení doby platnosti stavebního povolení pravomocně rozhodnuto ještě před uplynutím dvouleté lhůty od právní moci stavebního povolení, by vystavoval účastníka značné nejistotě v právních vztazích a nutil ho podat případnou žádost o změnu stavby před jejím dokončením s nejméně několikaměsíčním předstihem před skončením doby platnosti stavebního povolení, a proto je neudržitelný. V tomto

závěru Nejvyšší správní soud mj. vychází z právně obdobného případu, v němž zdejší soud dovodil, že podání žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí podané podle § 40 odst. 3 stavebního zákona staví běh lhůty platnosti tohoto rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 5 As 80/2006 - 73, dostupný z <http://www.nssoud.cz>). Ze všech těchto důvodů tedy žalovaný musel řízení o odstranění stavby podle § 30 správního řádu zastavit pro odpadnutí důvodu. Proto také stížní námitku, dle které je rozsudek krajského soudu zatížen vadou řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejich zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], nepovažuje za důvodnou.

Konečně je třeba též konstatovat, že závěry žalovaného i krajského soudu nemohou být vyvráceny ani poukazem stěžovatele na skutečnost, že předmětná stavba nebyla dosud kolaudována. Jakkoli názor, že kolaudační řízení nemůže bez dalšího proběhnout za situace, kdy stavba sice realizována je, avšak bez stavebního povolení, je z hlediska obecné i právní logiky správný, nelze jej vykládat se stejnou kauzalitou i opačně. Absence kolaudačního rozhodnutí tedy neimplikuje nutně absenci (pravomocného) stavebního povolení; může mít celou řadu jiných příčin, jako je indolence stavebníka či stavebního úřadu, existence závad na stavbě, které úspěšnou kolaudaci vylučují, apod. Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že zastavení řízení o odstranění stavby nemá žádný vliv na případný sankční postup stavebního úřadu za situace kdy by se prokázalo užívání stavby bez kolaudačního rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost za nedůvodnou, nezbylo mu, než za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s., ji rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu